

- ПЕТРИНСКИ /натъртено/ след като поглежда Теодоси/. - Да! С анализ на миналото.
- ГЛАФИРА /с лека усмивка/. - Никой не би могъл да анализира миналото по-добре от мене, професор Петрински!
- ПЕТРИНСКИ - Едва ли! Забелязал съм отдавна, че красивите и уважавани жени имат обикновено къса памет.
- ГЛАФИРА - Не! Късата памет е предимство на професорите! Те могат да поддържат една тема, а след няколко дни, месеци или години - тъкмо обратната!
- ПЕТРИНСКИ - Това е, защото употребяват два вида логика: формална и диалектична. Жените си служат обикновено с първото рядко израстват до втората.
- ГЛАФИРА - Благодаря! Твоята деликатност към жените ме е смаявала винаги.
- ПЕТРИНСКИ - Деликатността на един човек свършва там, където почва дързостта на другия.
- ГЛАФИРА - О, не бързай! Още не съм проявила всичката си дързост срещу тебе! /След къса пауза./ Ще почнем ли?
- ПЕТРИНСКИ - Да, ще почнем! /След пауза, през която оглежда всички./ -Мотивите, поради които искаме да се разведем, са едно, а тези, които ще представим пред съда - съвсем друго! /Към всички./ - Така ли е?
- ГЛАФИРА /нетърпеливо/. - Кому са нужни тези предисловия?
- ПЕТРИНСКИ - Ако лъже един, трябва да лъжат всички.
- ТЕОДОСИ - А защо е необходимо да лъжем?
- ПЕТРИНСКИ /натъртено/. - Защото... Много просто: ще ни се смеят.
- ВЕЛИЗАР - В съда трябва да се казва само истината.